

[Nør Christensen]

samtidig, det var noget foruroligende, at hr. Svend Auken sagde, at der i fremtiden vil komme en lang række Danfoss-sager. Jeg vil gerne spørge hr. Svend Auken: er det en opfordring til rundt omkring at efterligne Danfoss-sagen? Det håber jeg sandelig ikke.

Og én ting til til hr. Svend Auken. Han sagde, at Dansk Arbejdsgiverforening læner sig tilbage i stolen og venter på, at vennerne i regeringen træder hjælpende til. Det kan være, han er kommet af med en gammel skade, for tidligere var det sådan, at det var LO, der lænede sig tilbage i stolene og ventede på, at hr. Svend Auken og hans socialdemokratiske regering ville træde til.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Jeg forstod hr. Erhard Jakobsens omvendte ordsprog på den måde, at 10 vise kan spørge om mere, end én tåbe kan svare på, og det skal jeg på baggrund af det indlæg, som vi senere hørte, gøre til mit også. Jeg er på det punkt enig med hr. Erhard Jakobsen.

Må jeg så sige om de frie forhandlinger, som hr. Nør Christensen var inde på, at det er så som så med dem. Det er jo ikke sådanne, arbejdsmarkedets parter har haft. De blev på forhånd mødt af blokeringer, ja, man kunne nærmest sige, at de har været ude for en blokade af deres demokratiske ret til at forhandle sig frem til overenskomster. Det har ligget klart, lige fra forhandlingerne startede, at hvis de ikke gjorde, som der blev sagt fra regeringens side, ville der enten komme et direkte indgreb, eller også ville regeringen efterfølgende gribe ind. Det er de rammer, de har måttet forhandle inden for. De har forlods måttet acceptere, at en stor del af lønarbejderne nu på fjerde år er underlagt begrænsninger i dagpengenes størrelse, og de har forlods måttet acceptere, at en stor del af arbejderklassen er på varig hjælp. Det er de vilkår, man har måttet forhandle under, og samtidig har man haft nogle begrænsede procentvise rammer fra Arbejdsgiverforeningens side, mens regeringen har siddet i baghånd for at gribe ind, hvis der skulle være noget. Derfor synes jeg ikke, man kan tale om, at der har været frie forhandlinger. Tværtimod har der været den frihed, som man kan sige rebet giver den dømte.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Der er jo mange måder at træde på folk på, og denne regering har stort set præsteret at udnytte dem alle sammen.

Argumentet fra regeringspartierne side – det blev i øvrigt også fremført af statsministeren i fjernsynet i går – for at gribe ind, var, at konflikten rammer sagesløse personer, og derfor har denne regering som en ansvarlig regering naturligvis måttet gribe ind. Jeg fik en virkelig dårlig smag i munden, da jeg hørte statsministeren sige det i aftes, for er der nogen, der har ramt sagesløse personer, så er det denne regering. Jeg skal ikke sige, at der ikke kan være sagesløse personer, der kommer i klemme i en konflikt, for sådan er det i en konflikt, og man kan altid diskutere, om man skal give den ene dispensation eller den anden dispensation, men der er i mine øjne pokker til forskel på at være sagesløs på den måde, at man ikke kan få varme – for man har dog mulighed for at stikke et stik i kontakten og få elvarme i stedet for – og så være den sagesløse person, der bliver ramt af indgreb i dagpengene, af indgreb i sygedagpengene, i form af fjernelsen af dyrtidsreguleringen eller af et af de andre indgreb. Så har man bare ingen muligheder, og så er man virkelig sagesløs, men det var selvfølgelig ikke det, statsministeren tænkte på; det var jo udelukkende et spørgsmål om at forsøde indgrebet lidt.

At det ikke handler om et akut indgreb, er ganske tydeligt; det er simpelt hen et længe planlagt indgreb, og det er et led i en nøje planlagt politik. Regeringen har jo for længst, for over et år siden, gjort det ganske klart, at hvis fagbevægelsen ikke lagde sig ned, faldt til patten og accepterede en overenskomstramme på et sted mellem 0 og 2 pct., lidt afhængigt af, om det var økonomiministeren, en af de radikale eller statsministeren, der udtalte sig, ville der med usvigelig sikkerhed komme et indgreb, og det siger sig selv, at på den baggrund er reelle forhandlinger en total umulighed. Hvorfor i alverden skulle arbejdsgiverne dog indgå i nogen som helst form for realitetsforhandlinger, når de så sikkert som amen i kirken ved, at når det hele bryder sammen, står regeringen og de radikale parat som en anden politistyrke i baggrunden med det eneste i hovedet, at nu skal aktionsretten knækkes, fordi det vigtig-